

S-a demonstrat faptul că lobul nostru frontal își începe activitatea atunci când ne gândim la un cuvânt sau când încercăm să reactualizăm o amintire. Exact funcția acestei regiuni ne deosebește de animale, tocmai pentru că e implicată în dezvoltarea gândirii, algoritmizării, imaginației, inteligenței, personalității, capacității decizionale, etc

Ceea ce mi se pare haios, este faptul că, acum un secol, conta ... mărimea! A creierului, bineînțeles. Cu cât ar fi fost mai mare, creierul ar fi putut fi gazda unui număr mai mare de neuroni. Specialiștii de azi (gen Eugene Dubois) au demonstrat, prin cercetările lor, că inteligența depinde de „rezerva de neuroni” rămasa după ce funcțiile principale ale corpului sunt îndeplinite. Cu alte cuvinte, dragilor, simțurile noastre au prioritate și abia apoi rezolvarea de probleme.

Aș putea lansa o ipoteză conform căreia, omul preferă să lovească și abia apoi să-și argumenteze gestul. Are susținere în cazuistică. Cât de tare ar trebui să justificăm astfel de persoane, în momentul în care însăși știința le găsește scuze?

Și ca să introduc tema pe care vroiam s-o abordez, aș vrea să propun un caz spre studiu.

Să ne aruncăm ochii în sufrageria unui cuplu. Un el și o ea, împreună de ani buni de zile. Un moment de dezechilibru emoțional, un acces de furie, poate și-un motiv întemeiat. O palmă peste obrazul ei, un scâncet mut, puțin fond de ten înainte de a pleca dimineața la job, dar o urmă de neacoperit în suflet.

Ce legătură ar putea avea reacția lui cu mărimea cortexului său? Ce diferențe ar exista între el și câinele din curtea lor; dacă judecăm după capacitatea de decizie în situații de criză? Dar inteligența și-ar spune cuvântul în acest context, dat fiind faptul că specialiștii acordă credit ideii că trimiterea neuronului pe front se face ținând seama întâi de simțuri și abia apoi de rațiune?

Cum ar fi, oare, să începem să ne atacăm între noi, să ne mușcăm unii pe alții fără judecată !? Cu ce ne-ar diferenția de animale? Ele acționează sub influența instinctului și a trebuinței, noi ar trebui să ținem cont că suntem înzestrați și cu gândire.

Dimensiunea cortexului scuză accesul de VIOLENȚĂ ?

Written by Administrator

Monday, 14 April 2014 11:49 - Last Updated Monday, 14 April 2014 13:01

Dacă ne gândim mai în detaliu, suntem, totuși, ființe duale. Avem în noi și îngeri, dar și demoni; și înțelepți, dar și copii; și pasivitate și agresivitate; și frumos și grotesc etc. În funcție de situație, comunicăm celuilalt, folosindu-ne de una din aceste extreme, pentru a ne face mai bine înțeleși. Dar oare știm mereu ce rol jucăm în viața celuilalt? Să fiu înger sau demon, e aproape de mine, de ființa mea; pentru că ambii zac în mine și eu mă folosesc de ei ca să mă exprim. Dar oare cel de lângă mine cum mă vede? Dacă azi transmit prin demonul din mine, sunt agresiv și pueril, omul din fața mea va pricepe ca eu atât pot, că eu sunt exact ceea ce-i demonstrez pe moment. Câți dintre noi nu judecăm oamenii care au pase proaste, doar pentru acel moment în care eșuează în a transmite un mesaj? Și câți dintre noi avem convingerea că în cel care azi ridică tonul sau chiar mâna asupra aproapelui, zace și-un înger, și un frumos; nu doar grotescul !?

Câți dintre noi avem puterea să iertăm o lovitură și să reparăm situația, să anihilăm cauza care a dus aici?

Eu una n-am făcut-o. Nici în zi de azi nu-mi regret decizia. Bănuiesc că a fost cea mai potrivită, din moment ce n-am remușcări. Nu sunt omul care se ghidează după reguli în cuplu, dar o limită de bun simț tot ar trebui să existe. Pentru mine, ca om, nu contează nici mărimea creierului nici motivul care stă în spatele acestui gest. Consider că doar un om slab face uz de violență. (Indiferent de tipul ei - fizică, verbală sau psihologică). Niciodată nu voi întoarce și celălalt obraz, atâta timp cât sunt un om corect.

Îmi produce repulsie violența dintre bărbați, darămite dintre un bărbat și o femeie, sau dintre un adult și un copil / bătrân fără apărare.

[Psih. Silvia Manolache](#)

<http://psihsilviam.blogspot.ro/>